

(se Nr. 31). Angaaende *Rentespørgsmaalet* kunde alle Partier tiltræde en vis Forlængelse af Maksimal-Rentebestemmelserne i Krisefondslovens § 8*), men medens Regeringspartierne gav deres Tilslutning til Forslaget om en eventuel *yderligere* Nedsættelse for fremtidige Indskud og for Indskud efter 31. August 1934, vilde Venstre kun gaa med til en yderligere Nedsættelse »for nye Indskud af en saadan Størrelse, at de kan have Betydning for Konverteringens Gennemførelse«, og kun, hvis Ministeren efter Forhandling med Banker og Sparekasser fik Tilslutning af et Rigsdagsudvalg paa 4 Medlemmer, repræsenterende hvert af de udvalgsberettigede Partier, og de Konservative tog bestemt Afstand fra begge Forslag om en yderligere Nedsættelse af Indlaansrenten.

Paa det saaledes foreliggende Grundlag optog Regeringen *Forhandlinger med Bankerne* om Dannelsen af et Finanskonsortium til Konverteringens Gennemførelse; thi medens den finansielle Basis for det i sidste Samling foreliggende Forslag om Landbrugets Gældsforhold paaregnedes sikret *inden* Lovforslagets Fremsættelse, ønskede Regeringen, efter at dette Forslag var strandet, Klarhed over, om et brugbart Grundlag for Konverteringen vilde kunne faa tilstrækkelig Tilslutning i Rigsdagen, inden man søgte et saadant Finanskonsortium dannet, og kun Nationalbanken havde derfor været bekendt med Regeringens Forslag af 6. November 1934. Det viste sig nu, at *Bankerne* indtrængende fraraadede en samlet Konvertering af i alt ca. 2½ Milliard Kr. Obligationer og ikke saa sig i Stand til at støtte denne Plan, særlig paa Grund af den med Planens Gennemførelse forbundne overordentlige Garanti-forpligtelse**); selv om en samlet Konvertering blev underbygget ved en Sænkning af det gældende Renteniveau for Indlaan, vilde Bankernes Betænkeligheder dog ikke bort-

*) Det hedder herom i en Udskrift af Udvalgets Protokol (Bilag 4 a.) »... indtil Konverteringen er gennemført, dog ikke længere end til Udgangen af 1936«. Men efter de Konservatives Særudtalelse til Protokollen (Bilag 4 b.) var Partiet kun villigt til at forlænge Paragraffen i et Aar, og efter Venstres Særudtalelse (Bilag 4 c.) skulde Paragraffens Rentesatser kun opretholdes indtil Udgangen af 1935.

***) Se herom og om Bankernes Stilling i det hele Skrivelse til Statsministeren af 21. Januar 1935 fra De danske Provinsbankers Forening, Københavnske Bankers Forening af 1920, Privatbanken, Landmandsbanken og Handelsbanken (Bilag 7 til Folketingsudvalgets Betænkning).